

Mama lag op de sofa.
Ze sliep niet.
Ze lag gewoon.

Sofia zuchtte.
Ze had liever dat Mama met haar speelde.
Maar dat deed ze al een hele tijd niet meer.

'Ben je ziek?' vroeg Sofia.
'Ja,' zei Mama, en verder zei ze niets.

Loe lag naast Mama op de grond te snurken.
Loe was ook niet aan het spelen, maar die kon er niet aan doen.
Ze was ten slotte een hond, een grote zwarte,
en dieren doen hun eigen ding.

'Hou je niet meer van me, Mama?'
'Jawel.'
'Hou je niet meer van Papa, Mama?'
'Jawel.'
'Wat is er dan?'

Papa kwam de kamer binnen.

‘Mama is ziek.’

‘Ze is niet ziek, ze doet gewoon flauw!’ zei Sofia.

‘Ziek,’ zei Papa.

‘Flauw!’

‘Wat doe jij als je ziek bent, Dropje?’ vroeg Papa.

‘Dan lig ik in bed en kan ik niks.’

‘Of op de sofa.’

‘Of op de sofa, ja.’

‘Net als Mama, dus.’

‘Hm,’ zei Sofia.

‘Ga jij maar buiten spelen,’ zei Papa. ‘Een fort bouwen of zo.’

Dat doe je toch zo graag?’

‘Ik wil alleen buiten spelen als Mama meegaat.’

‘Wil je dat, Mama?’ vroeg Papa.

‘Nee,’ zei Mama.

‘Laat Mama maar even rusten, Dropje.’

